

get blev det så til, at man ville søge den bredest mulige opbakning. Men det er ikke engang blevet til en eneste forhandling om regeringens politik. Derfor må vi sige, at det politiske løftebrud er fuldstændig klart og utvetydigt og helt på statsministerens side. Det er så den parlamentariske virkelighed, og statsministerens utroværdighed i den her sag må vælgerne jo i sidste ende bedømme.

Noget helt andet er jo statsministerens serie af menneskelige løftebrud. For i virkelighedens verden bag hegnene i Sandholm, i Aunstrup, i Jelling og i Center Brovst er virkeligheden i al væsentlighed fuldstændig uændret. Regeringens menneskelige svigt er monumentalt, og lad mig derfor genopfriske, hvad det er, regeringens asylpolitik har haft af konsekvenser.

I en forespørgselsdebat i 2006 lovede regeringen efter massivt pres 37 mio. kr. til forbedringer særligt for børnefamilierne. Igen og igen har regeringen refereret til de her afladspenge som bevis på sine gode intentioner. Løftet var 37 mio. kr. Virkeligheden er, at de aldrig er kommet til udbetaling. Det beløb, som reelt er kommet børnene til gode, er langt mindre.

Den 23. oktober sidste år kom så regeringens udspil om, at afviste asylansøgere med særlige behov skulle have mulighed for at tage ophold uden for centrene, for, som statsministeren ved den lejlighed sagde, og jeg citerer:

»Generelt har vi i de danske centre gode forhold, og der gives meget flotte tilbud, men selvfølgelig kan enhver sætte sig ind i, hvilken psykisk belastning det er, når man år ud og år ind sidder i et asylcenter.«

Virkeligheden i dag er, at 16 familier med mere end 3 års centerophold efter afslag på asyl er flyttet ud, ikke de 50, statsministeren talte om i oktober sidste år, men 16. I samme periode har regeringen hver 3. dag været nødt til at udstede en humanitær opholdstilladelse til en nedslidt afvist asylansøger, der præcis, som statsministeren erkendte i oktober, er blevet ramt af den psykiske belastning, det er at sidde i et asylcenter år ud og år ind.

Lad mig nævne et par af de her sager. En irakisk familie får efter 1.786 dage i et asylcenter, efter de har fået afslag på asyl, humanitært ophold, fordi moderen lider af posttraumatisk stress, depression og paranoid psykose. En anden irakisk familie sidder 1.356 dage efter afslag; Faderen lider af paranoid skizofreni. Han er i behandling med antipsykotiske og antidepressive lægemidler. Og spørger man Udlæn-

dingeservice, som har analyseret de her udgifter, er svaret klart og tydeligt:

Jo længere en gennemsnitlig opholdstid i indkvarterssystemet, jo flere godkendte ansøgnings.

Og et konkret citat:

»Dette indikerer, at opholdstid alt andet lige påvirker asylansøgernes sundhedstilstand.«

Så hvad er resultatet af VKO's asylpolitik? Ingen rejser hjem, det er blevet til 12 efter det her berømte tilbud. Ingen må arbejde. De skal bo i centrene, og derfor bliver de syge, og derfor får de, når de er helt og aldeles ødelagt, humanitært ophold.

Alternativet er jo helt klart: En samlet opposition rækker i dag hånden ud til statsministeren og tilbyder en ny human asylpolitik, hvor mennesket sættes foran systemet, en politik, som ikke er noget særligt i Europa, men derimod er i tråd med anbefalingerne fra internationale organisationer som FN og Europarådet, og som måske kan ændre på, at Danmark i dag i en sammenligning af politikken over for irakiske asylansøgere ligger og roder som nr. 14 ud af 15 vesteuropæiske lande, kun overgået Grækenland, der tilbyder en ringere beskyttelse. En politik, som kan fjerne Danmark som asylmæssig sort plet i Europa, men som på ingen måde gør os til noget særligt. En politik, der sigter på at holde asylansøgerne virksomme og raske, uanset om deres fremtid er her eller i hjemlandet. En politik, som anerkender, at man ikke bevidst kan holde folk i en tilstand, som uvægerligt nedbryder dem. En politik, som tager højde for, at vel fungerende afviste asylansøgere jævnfør internationale erfaringer hurtigere vender hjem end nedbrudte familier uden arbejdsvejne, og som er dybt afhængige af psykofarmaka. Og en politik, der har det menneskelige udgangspunkt, at ingen har glæde af, at vi bryder de familier ned, hverken familierne, det danske samfund eller det samfund, de skal vende hjem til, fordi de er afviste asylansøgere – ingen har glæde af den politik.

Derfor er det, at jeg på vegne af Socialdemokraterne, SF, Det Radikale Venstre, Enhedslisten, Ny Alliance, fru Gitte Seeberg og hr. Lars-Emil Johansen skal fremsætte følgende

Forslag til vedtagelse

Folketinget konstaterer, at regeringen ikke har levet op til sit løfte om en hurtig løsning for de